

РЕШЕНИЕ

№ 10604

гр. София, 26.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 26.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **5655** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК, вр. чл.24 ЗГР.

Образувано е на основание изпратена от Район „Л.“ - СО постъпила жалба от Ю. А. Я. от [населено място] против Отказ на Кмета на Район „Л.“ – СО за издаване на удостоверение за наследници по искане вх. №РЛН24-УГ01-6972 от 26.04.2024 г., обективизирано в писмо изх. рег. № РЛН24-УГ01-6972-/1/ от 29.04.2024 г.

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен, постановен в противоречие с административнопроизводствените правила, като в същия не са изложени мотиви, а само бланкетно посочени факти. В тази връзка е посочено, че не е ясно откъде ответният орган има информация, че майката на наследодателката има двама братя и една сестра, за които не били постъпили данни от посолството на Руската федерация. Според изложеното в жалбата оспореният отказ е и материално незаконосъобразен, тъй като административният орган не е събрал информация от останалите регистри за всеки от наследниците на общия наследодател, като се оспорва твърдението, че същата има наследници в Руската Федерация, посочени само с лично име, за които няма данни въз основа на каква информация са записани. Предвид това оспорващият счита, че актът е издаден в нарушение на чл.35 АПК. По тези съображения, подробно мотивирани в жалбата, се иска отмяната му, като преписката бъде върната на Кмета на Район „Л.“ – СО за ново произнасяне по подаденото искане. Претендира се присъждане на направените разноски по представен списък.

Ответникът, Кмета на Район „Л.“ – СО, чрез процесуалния си представител юрисконсулт В. Н., в писмото, с което е изпратена преписката, в съдебно заседание и

в представени писмени бележки оспорва същата по подробно изложени доводи за нейната неоснователност. Твърди се, че оспорващият не попада в кръга на наследниците по закон на Н. Кабанова. Това е така, тъй като в НБД „Население“ са налични данни за наличието на роднини от трета степен по сребрена линия, които изключват роднините от четвърта степен, какъвто е жалбоподателят. А разпоредбата на чл.8, ал.4 от ЗН изключва от крага на наследниците по-далечните по степен родственици по сребрена линия. След като са налице достатъчно данни за наличието на наследници, изключващи заявителя от кръга на лицата, активно легитимирани съгласно чл.5, ал.1 от Наредба №РД-02-20-6 от 24.04.2012 г. за издаване на удостоверения въз основа на регистъра на населението, като същевременно е налице хипотезата на чл.8, ал.2 от същата наредба и не са допуснати процесуални нарушения, то постановеният отказ е законосъобразен. Твърди се и недопустимост на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

От приложените към административната преписка доказателства е видно, че на 26.04.2024 г. оспорващият е депозирал до Кмета на Район „Л.“ – СО заявление за административна услуга по гражданска регистрация, с искане за издаване на удостоверение за наследници на Н. Р. Кабанова с посочен Акт за смърт 0185/15.02.2020 г. Към заявлението е приложено и Искане за издаване на удостоверение за наследници по образец, в което е описано, че Н. Кабанова е [дата на раждане], не е била омъжена и е починала на 15.02.2020 г., за което е съставен Акт за смърт №0185 от същата дата. Като известни му наследници е посочил само себе си, в качеството му на братовчед.

С оспореното в настоящото производство Писмо изх. рег. № РЛН24-УГ01-6972-/1/ от 29.04.2024 г. Кмета на Район „Л.“ – СО е отказал да издаде исканото удостоверение за наследници поради невъзможност за установяване на пълния кръг от наследници и на основание чл.8, ал.2 и чл.11, ал.2 от Наредба №РД-02-20-6/24.04.2012 г. за издаване на удостоверения въз основа на регистъра на населението. В писмото е описано, че след направена справка в личния регистрационен картон на майката на Н. Кабанова – Т. Евстропиевна Кабанова, гражданка на Р. федерация и починала на 19.02.2016 г., е установено, че има двама братя и една сестра: Ю., Е. и Г., вписани само с лични имена, които са роднини от трета степен по сребрена линия на наследодателката. След направено запитване през 2021 г. чрез МвнР, Дирекция „К. отношения“ до Посолството на Руската федерация не са постъпили никакви данни за роднините по майчина линия на Н. Кабанова, поради което няма как да бъдат определени наследниците, съгласно чл.8, ал.4 от ЗН.

Към административната преписка е налично предходно подадено искане от оспорващия за издаване на удостоверение за наследници на същото починало лице от 18.02.2020 г. Във връзка със същото с писмо от 28.02.2020 г. до Директора на Дирекция „К. отношения, отдел „АОГ“ в МвнР е поискано съдействие за предоставяне на данни за роднини на нейната майка, необходими за определяне на кръга от наследниците ѝ. В отговор е постъпило писмо от 02.07.2020 г. от Директора на дирекция „К. отношения“, в което е посочено, че в регистрационния картон на Т.

Кабранова в Консулския отдел на посолството на Руската федерация в България фигурират и следните лица: съпруг К. Р. А. и дъщеря Кабранова Н. Р.. Към писмото е приложено копие от нота №239/4-ко от 29.06.2020 г. на посолството на Република М., в което са посочени същите данни.

Видно от приложеното на лист 24 от делото удостоверение, Н. Кабранова е придобила българско гражданство.

Към преписката се приложени в заверени копия личните регистрационни картони на Н. Р. Кабранова и на Т. Евстриониевна Кабранова. Същите са оспорени от пълномощника на оспорващия в проведеното първо съдебно заседание по делото с твърдения за тяхната неистинност, тъй като по отношение ЛРК на Н. Кабранова няма данни за лицето, което го е съставило и кой е извършил вписванията в него и е без подпис на длъжностното лице. Относно ЛРК на Т. Кабранова липсват иманата на лицето, което го е съставило. Оспорена е и приложената на лист 25 от делото работна бележка относно авторството на същата. В тази връзка и по искане на процесуалния представител на оспорващия е открито производство по чл.193 ГПК. С молба от 28.10.2024 г. ответникът е заявил, че ще се ползва от оспорените документи. Изложил е съображения, че същите са съставени от служители на районната администрация в кръга на служебните им функции. В тази връзка и по искане на ответника е допусната и разпитана като свидетел по делото М. Г. Г.. От показанията ѝ се установява, че същата е работила в Район „Л.“ – СО в служба ЕСГРАОН от 1985 г. до края на 2021 г. След предявяване на ЛРК на Т. Кабранова, същата заявява, че е съставен от нея, като припознава почерка си. Разяснява, че когато се прави картон на чужд гражданин, той сам си дава данните. Лицето ѝ е продиктувало данните са майка, баща, братя и сестри, без да посочи дали са живи, и тя ги е записала в картоната. Заявява също, че братята и сестрите в ЛРК се записват само с първите им имена, а майката и бащата се записват с трите имена. По отношение липсата на подпис заявява, че вероятно е пропуснала, защото е била нова към датата на съставяне на този ЛРК, някъде около 1986 г., и не е знаела, че следва да го подпише на втората страница. Заявява също, че ЛРК на Н. Кабранова и паметната бележка /лист 25 от делото/ не са написани от нея.

Във връзка с направеното оспорване от страна на процесуалния представител на оспорващия на ЛРК на Н. Кабранова и на Т. Кабранова съдът намира, че тези доказателства не следва да бъдат изключени като такива по делото. Това е така, на първо място защото и двата ЛРК са издадени по изискуемия образец и не се спори, че са издадени от съответен служител на района. ЛРК на Н. Кабранова съдържа дата и подпис на длъжностното лице, което го е съставило, а по отношение на ЛРК на Т. Кабранова в хода на съдебното производство от разпитания свидетел се установи, че същата го е съставила в качеството си на компетентен служител на района. Предвид това тези ЛРК следва да бъдат ценени като доказателства по делото.

По отношение на паметната бележка / лист 25/ от делото съдът намира, че същата следва да бъде изключена като доказателство по делото, доколкото няма данни и не се установи от кого и кога е написана, както и че се отнася именно за Н. Кабранова.

С жалбата е представено удостоверение за наследници на Н. Р. Кабранова, издадено на 14.12.2020 г. от длъжностно лице в Район „Л.“ – СО. В същото като нейни наследници са записани: Р. А. Кабранов – баща, починал на 27.07.2003 г., А. С. Кабранов – дядо, починал на 01.03.1980 г., Н. П. Кабранова – баба, починала на 01.03.1995 г.; К. А. И., леля и сестра на бащата, починала на 13.11.1998 г. и Юстинян А. Я. – първи братовчед; Т. Естропиевна Кабранова – майка, починала на 19.02.2016

г., Евстропий Д. К. – дядо, починал, М. П. Кунецова – баба, без данни, както и Ю., Г. и Е. – братя и сестра на Т., без повече данни.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Оспореното писмо е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 ал.3 от АПК, тъй като с него се отказва издаването на документ от значение за признаване или упражняване на права и задължения. Съгласно нормата на §8 от ПЗР на АПК уредените в кодекса производства за издаване на индивидуални административни актове и тяхното обжалване по административен и съдебен ред се прилагат и при извършването на административни услуги, както и при обжалването на отказите за извършването им, освен ако в специален закон е предвидено друго. Съгласно §5 от ПЗР на Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г. за издаване на удостоверения въз основа на регистъра на населението, издадена на основание чл.24, ал.2 от Закона за гражданската регистрация /§6 ПЗР/ за неуредени въпроси във връзка с издаването на удостоверения въз основа на регистъра на населението се прилагат разпоредбите на АПК. Следователно, жалбата е насочена срещу отказ за извършване на административна услуга, който отказ е обективиран в оспорения акт. Оспорващият е страна в производството по издаденото на този административен акт и отказът непосредствено засяга негови права и законни интереси.

Жалбата е депозирана в законоустановения в чл.149, ал.1 АПК срок, доколкото оспореният акт е получен на 29.04.2024 г., а жалбата против него е подадена на 13.05.2024 г. Спазени са изискванията на закона, поради което жалбата е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че същата е и ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт, на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Съдът счита, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган. Съгласно чл.4, ал.3 от Закона за гражданската регистрация Кметовете на общините са отговорни за гражданската регистрация на територията на общината, като въз основа на регистъра на населението общинската администрация издава удостоверения /чл. 24, ал. 1 ЗГР/. По смисъла на чл. 2, ал. 1 на Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012г. „удостоверения въз основа на регистъра на населението се издават от кмета на общината, на района или на кметството или от определени от тях длъжностни лица от общинската администрация“. В случая оспореният отказ е издаден от кмета на Район „Л.“ – СО.

Съгласно чл.1, ал.3 ЗГР гражданската регистрация включва съвкупност от данни за едно лице, които го отличават от другите лица в обществото и в семейството му, в качеството на носител на субективни права като име, гражданство, семейно положение, родство, постоянен адрес и др., като за физическите лица в Република България се основава на данните в актовете за тяхното гражданско състояние и на данните в други актове, посочени в закон /чл. 2, ал. 1 ЗГР/. При това получаването на информация за едно физическо лице, включително и за неговите наследници, се извършва въз основа на Единната система за гражданска регистрация и административно обслужване на населението (ЕСГРАОН), представляваща национална система за гражданска регистрация на физическите лица в Република

България и източник на лични данни за тях /чл. 100 ЗГР/. Функциите на ЕСГРАОН са: 1. създаване и поддържане на регистри на актове за гражданско състояние; 2. създаване и поддържане на Национален електронен регистър на актове за гражданско състояние; 3. създаване и поддържане на регистър на населението в електронен вид и който формира Национална база данни „Население“ /чл.22, ал.1 ЗГР/; 4. еталонодържател за уникалния административен идентификатор на физическите лица - ЕГН, и създаване и поддържане на регистъра на единните граждански номера; 5. създаване и поддържане на националния класификатор на настоящите и постоянните адреси в Република България; 6. осигуряване на информационно и административно обслужване на законодателната, изпълнителната и съдебната власт /чл. 101 ЗГР/.

Съгласно разпоредбата на чл. 24, ал. 1 ЗГР общинската администрация издава удостоверения въз основа на регистъра на населението. Редът за издаване и образците на удостоверенията по чл. 24, ал. 1 ЗГР се утвърждават с наредба на министъра на регионалното развитие и благоустройството съвместно с министъра на правосъдието. По смисъла на чл.9 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г. за удостоверяване на наследниците по закон на починало лице се издава „Удостоверение за наследници по образец“, което, както бе посочено по-горе, се осъществява от длъжностното лице по гражданското състояние в общината или района. Производството по издаването на удостоверения за наследници стартира по заявление на наследниците на лицата, за които се отнася, както и на трети лица, когато са им необходими за изпълнение на техни законоустановени правомощия или когато същите са изрично упълномощени с нотариално заверено пълномощно от лицата по чл.5, ал.1 Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г. В този смисъл процесното заявление за издаване на удостоверение за наследници е входирано от лице, което твърди, че е наследник на починалата Н. Кабранова – неин първи братовчед по бащина линия, син на сестрата на баща ѝ, което се установи от приложите по делото доказателства.

Съгласно чл.10, ал.1 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г., удостоверение за наследници се издава само за лица, които към датата на смъртта си са подлежали на вписване в регистъра на населението и за които има съставен акт за смърт. Безспорно в случая се установи, че по отношение на Н. Кабранова тези обстоятелства са били налице. Това е така, тъй като се установи, че същата е български гражданин, следователно и съгласно чл.3, ал.2, т.1 ЗГР подлежи на вписване в регистъра на населението, както и има съставен Акт за смърт №0185/15.02.2020 г.

Настоящият съдебен състав намира, че актът е издаден в изискуемата писмена форма, като е спазена разпоредбата на чл.59, ал.2 АПК, и същият е мотивиран, но от изложените формално фактически и правни основания в него не може да се обуслови еднозначно изводът за отказ да бъде издадено удостоверение за наследници. Поради това и при констатирано противоречие с материалния закон, отказът подлежи на отмяна по смисъла на чл.168, ал.1 във връзка с чл.146, т.4 АПК.

Като мотиви за отказа е посочено, че при извършената проверка относно наследниците на лицето е установено, че заявителят е роднина от четвърта степен по сребрена линия на наследодателката, а майка ѝ има двама братя и една сестра, вписани само с лични имена, които са нейни роднини от трета степен по сребрена линия. Доколкото за същите не са постъпили никакви данни от Руската федерация, няма как да бъдат определени наследниците съгласно чл.8, ал.4 от ЗН. Предвид това е прието, че е налице невъзможност за установяване на пълния кръг от наследници и на основание чл.8, ал.2 и

чл.11, ал.2 от Наредбата, исканото удостоверение за наследници не може да бъде издадено. От така описаното се стига до извода, че издаването на исканото удостоверение за наследници е отказано поради наличие на по-близки по степен роднини на наследодателката, които изключват заявителя от кръга на лицата, които имат право да искат издаване на удостоверение за наследници. Съдът намира, че така изложеното фактическо основание не може да се обуслови еднозначно изводът за отказ да бъде издадено удостоверение за наследници. Това е така, на първо място защото законът и в частност разпоредбата на чл.5 от Наредбата не поставя условие удостоверение за наследници да се издава само на най-близките по степен наследници. Всеки, който установи, че е наследник на починало лице, има право да иска издаването на такова, и задължение на административния орган е да му го издаде, като опише в него всички известни му наследници с родствената им връзка с наследодателя. В подкрепа на този извод е и разпоредбата на чл.11, ал. 5 от Наредбата, според която в удостоверението по чл. 9 длъжностното лице вписва всички живи и починали наследници, определени съгласно Закона за наследството. Дали едно лице е призовано към наследяване или не, не е въпрос, който административният орган има право да решава в производството по издаване на удостоверението. Негово задължение е само да издири и посочи всички наследници и да издаде исканото удостоверение, след като заявление за това е подадено от лице, доказало качеството си на наследник, независимо от коя степен е. След като заявителят е доказал качеството си на наследник на Н. Кабранова за ответника е възникнало задължението да му издаде исканото удостоверение. Освен това от друга страна в настоящия случай от събраните в хода на административното производство доказателства не е установено по безспорен начин наличието на живи наследници на наследодателката от по-близка степен от тази на заявителя. Сведения за двама братя и една сестра на майката на наследодателката се съдържат само в ЛРК, в които същите са посочени само с личните си имена, подадени по нейни данни при изготвяне на ЛРК. Дори да се приеме, че това е достатъчно, за да се изведе извод, че Т. Кабранова е имала такива, липсват каквито и да е доказателства, че същите са живи към настоящия момент. Данни за тях не са предоставени и от Посолството на Руската федерация към 2021 г. Съдът приема, че мотив за отказ от вида на процесния /наличие на по-близки по степен роднини/ би бил обоснован само ако са налични доказателства, че тези роднини са живи към датата на подаване за заявлението за издаване на удостоверението за наследници. След като няма никакви доказателства в тази насока, то оспореният отказ се явява необоснован и незаконосъобразен и на това основание.

Съгласно чл.11, ал.2 от Наредбата за определяне на наследниците по закон длъжностното лице прави пълна проверка в регистъра на населението, а когато е необходимо, и в регистрите на актовете за гражданско състояние. Чл.12, ал.2 предвижда, че в удостоверението се попълват всички данни за наследодателя и наследниците, включени в образеца.

В случая съдът намира, че по отношение на вписаните като братя и сестра на Т. Кабранова административният орган е извършил дължимата проверка, като

е изискал данни за тях от Консулския отдел на посолството на Руската федерация в България. Следователно е предприел всички действия за изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая, като е извършил необходимите справки за установяването им. Следователно спазени са изискванията на чл.35 и чл.36 АПК. Съдът намира за неправилни обаче изводите му, че липсата на предоставена информация за тези лица е основание за отказ да се издаде исканото удостоверение за наследници. След като по отношение на тези лица, които са руски граждани, не е налична информация в Посолството на Руската федерация в Република България, следва извода, че същите не са идентифицирани и установени като братя и сестра на Т. Кабранова. Като е приел, че липсата на информация за тях е основание за отказ да се издаде исканото удостоверение за наследници, административният орган е издал акта си в противоречие с материалния закон. С оглед на това отказът следва да бъде отменен и преписката следва да му бъде върната за ново произнасяне.

При новото произнасяне административният орган следва да вземе предвид, че тези лица не са идентифицирани, съответно не са вписани в регистъра на населението и не са подлежали на вписване в този регистър. В тази връзка съдът приема, че изискването на чл.10, ал.1 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г. е относимо и към подлежащите на вписване в удостоверението за наследници такива. Т.е., че в същото следва да бъдат вписани като наследници лицата, които са идентифицирани и които са били вписани в регистъра на населението. В случая и след като е установено, че братята и сестрата на майката на наследодателката не могат да бъдат идентифицирани и не са вписани в регистъра на населението, исканото удостоверение за наследници следва да бъде издадено без същите да бъдат вписани като наследници в него. Административният орган няма правна възможност да установява нови факти и обстоятелства, а само проверява наличните данни в информационните масиви. Установяването на факти по гражданско състояние на лица, за които факти не са съставени актове в определените срокове и те не са вписани в регистрите на населението, не е от компетентността на административния орган. Действайки при условията на обвързана компетентност административният орган дължи издаване на административен акт съобразно събраните доказателства.

При този изход на делото основателно се явява своевременно направеното от процесуалния представител на оспорващия искане за присъждане на направените от него разноски. От доказателствата по делото се установява, че същият е заплатил държавна такса от 10 лева и 1000 лева адвокатско възнаграждение, платено в брой, видно от приложения договор за правна защита и съдействие. Доколкото адвокатското възнаграждение е в размер, съответен на минимално предвидения в чл.8, ал.3 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения размер, в редакцията ѝ към датата на образуване на производството, неоснователно се явява възражението на процесуалния представител на ответника за неговата прекомерност. Предвид това Столична община, като ЮЛ, чийто орган е издал отменения акт, следва да бъде осъдена да заплати на оспорващия деловодни разноски в общ размер от 1010 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, чл. 173, ал. 2 АПК и чл. 174 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 52-и състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Отказ на Кмета на Район „Л.“ – СО за издаване на удостоверение за наследници по искане вх. №РЛН24-УГ01-6972 от 26.04.2024 г., обективизирано в писмо изх. рег. № РЛН24-УГ01-6972-/1/ от 29.04.2024 г.

ВРЪЩА преписката на Кмета на Район „Л.“ – СО за ново произнасяне по подаденото от Ю. А. Я. от [населено място] искане вх. №РЛН24-УГ01-6972 от 26.04.2024 г. за издаване на удостоверение за наследници на Н. Р. Кабранова, б.ж. на [населено място], починала на 15.02.2020 г., Акт за смърт 0185/15.02.2020 г., съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОПРЕДЕЛЯ 14-дневен срок за произнасяне от ответника, считано от датата на влизане в сила на настоящото съдебно решение.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Ю. А. Я. от [населено място] деловодни разноски в размер на 1010 /хиляда и сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: